

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

ברכה באישון לילה

לאה אנגלנדר

נגרם כתוצאה מחום גבוה, אך כעבור כחצי שני אירע התקף קל נוסף. מסתבר שהוא סבל מסוג של הפרעה נוירולוגית הגורמת להתקפי פרכוסים. לילה אחד בשנת תשמ"א (1981), כשהוא היה כמעט בן שלוש, נכנסתי לחדרו כדי לבדוק מה מצבו. אפילו בחשכה, חשתי שמשוהו אינו כשורה.

הדלקתי את האור וראיתי שפניו כחולות. אני יודעת כמה זמן הוא היה במצב הזה, אך בשלב שבו הגעתי, גופו היה רפוי לחלוטין ונשימתו הייתה כבדה. הרמנו אותו ורצנו החוצה, בתקווה שאוויר הלילה הקר יעורר אותו, אך דבר לא קרה. מיהרנו להזמין אמבולנס.

בבית הרפואה, בזמן שהרופאים בדקו אותו, הם הזכירו, כבדרך אגב, משהו בנוגע לשיתוק שלו.

"מה?!", קראתי בתדהמה.

"לא שמת לב?" אמרו הרופאים. "חצי מגופו משותק". הם הראו לי שעיניו מפלבלת ושפתו שמוטה. הם הרימו את ידו, והיא פשוט צנחה בחזרה. "כן", הם שבו ואישרו, "הוא משותק".

מיד התקשרתי לאחי ועדכנתי אותו במצב. אמרתי לו שאני זקוקה לברכת הרבי.

"אטפל בזה", הבטיח. רק לשמוע ממנו את המילים הללו נסך בי ביטחון רב, כי ידעתי שאצל אחי מילה זו מילה.

לא ידעתי על כך בשעתו, אבל ההבטחה הזו לא הייתה כה פשוטה לביצוע. היה זה מוצאי שבת, וכשדיברנו, השעה הייתה עשר וחצי, שעה שבה הרבי כבר שהה בביתו. אחי סיפר לי אחר כך שהוא התקשר לכל מזכיריו של הרבי כדי להעביר את

יהושע ליב בחצר ביתו

מ אז ומתמיד הייתה לי אהבה ומשיכה ליהדות. הייתי ילדה קטנה ממשפחה קונסרבטיבית, אבל בכל פעם שראיתי אנשים בעלי חזות חסידית, הייתי אומרת לעצמי, "הם כל כך יפים". רציתי להיות כמוהם. כשגדלתי והתחננתי, נהגתי להדליק נרות שבת ושמרתי על כשרות בבית, אך לא שמרתי שבת. בשלב מסוים, אחי, לוי רייטר ואשתו רייזל הפכו לחסידי חב"ד. דרכם התחלתי להשתתף בשיעורים בקראון הייטס מידי יום ראשון, ובעקבות כך התחזקתי מאוד בשמירת המצוות.

בהמשך נולדו לי שלושה ילדים, ולפני לידת כל אחד מהם, הרבי העניק לי ברכה שהכול יעבור כשורה. פעם הרבי בירך אותי שתהיה לי נחת מרובה מילדיי, וברוך ה', כולם אכן ילדים מדהימים.

אך כאשר בני האמצעי, יהושע לייב, היה בן שנה, הוא לקה לראשונה בפרכוס. הרופאים שיערו שזה

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

הרבה קודם לכן. בסביבות השעה אחת ועשרים לפנות בוקר בני החל שוב לנוע. "זה לא יאומן!" קרא הרופא. "זה לא יאומן!" נראה היה שבני החלים לחלוטין.

במקום נכחו עוד כמה רופאים מומחים, ואני זוכרת אותם שואלים, "הוא באמת זז? בצד המשותק של הגוף?!" הם נדהמו.

אמרתי לרופא הילדים, שהיה יהודי, שזה בעקבות ברכה של הרבי מליובאוויטש. "ובכן", השיב, "את כנראה צודקת בקשר לזה, כי מעולם לא ראינו משהו דומה לזה עד היום".

בתקופה שלאחר מכן הייתי לוקחת את בני מדי כמה חודשים לבדיקה אצל נוירולוג ילדים. הוא נהנה לראות את יהושע לייב נכנס לחדר בריצה וקופץ על מיטת הטיפולים. אני חושבת שהוא התרגש לראות ילד שהחלים בצורה כה מושלמת. כמובן שזה היה נס, שאירע בזכות ברכת הרבי.

לאה אנגלנדר היא טכנאית אולטרה סאונד בגמלאות, המתגוררת בשכונת סידרהרסט, לונג איילנד. היא רואיינה באולפני "הסיפור שלי" בחודש שבט תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ו (1976) — בשיחה מיוחדת לילדים במעמד תהלוכת ל"ג בעומר, הוסיף הרבי עוד שישה פסוקים ומאמרי חז"ל לשישה שכבר ביקש לפרסם, כדי שילדי ישראל יוכלו לשננם בעל פה ולהיות שותפים בהפצתם. הרבי ביאר את תוכנם ואת שייכותם לחיי הילדים. בכך הושלם מניין "שנים עשר הפסוקים"¹ י"ח באייר

< תשל"ט (1979) — במכתב לדיפלומט ועורך הדין מר יוסף שוסטק מפילדלפיה, מודה לו הרבי על מאמציו לפעול מול הממשל הפולני לטובת השבת הספרים שהיו שייכים לספריית ליובאוויטש ולאדמו"ר הריי"צ, שאבדו במהלך מלחמת העולם השנייה. במכתבו הארוך, מתאר הרבי את "הקשר הנפשי העמוק" שהיה לאדמו"ר הריי"צ לספרים ולכתבי היד הללו, ש"רבים מהם... הינם לבה ונשמתה של ספרות חב"ד המקודשת. משום כך", ממשיך וכותב לו הרבי, "תוכל להבין היטב עד כמה נרגש עמוקות הייתי, ואהיה תמיד... לגבי פעלך הגדול והאצילי בנדבך את זמנך, מאמציק והמוניטין שלך, כדי להשיב 'הביתה' את כתבי היד והספרים המקודשים הללו"² ט"ז באייר

1 שיחות קודש תשל"ו ב, עמ' 199
2 ספריית ליובאוויטש, עמ' קנה

המסר, אך מובן שהם לא רצו להפריע לרבי בביתו בשעת לילה מאוחרת. הם הבטיחו להשתדל כמיטב יכולתם, אך לא היו מוכנים להבטיח שיעבירו את המסר מיידית.

חזרתי למיון ושאלתי את הרופאים, "מה הסיכויים שבני יחלים?"

"ובכן", הסבירו, "בסוג כזה של שיתוק, ייתכן שהוא יחלים במידה מסוימת ויכולת התנועה תשוב באופן חלקי, אבל זה לעולם לא ישתקם לגמרי".

"בסדר", התחלתי לחשוב, "אצטרך להשיג לו כיסא גלגלים; אצטרך לאתר עבורו מסגרת חינוכית מיוחדת; אצטרך למצוא פיזיותרפיסט..." ניסיתי להתמקד בלעשות את הדברים הנכונים עבור בני.

בינתיים, אחי, שהיה מודע לחומרת ודחיפות המצב, הבין שחייבים ליידע את הרבי עוד באותו לילה. הוא החליט לגשת בעצמו לביתו של הרבי.

באותה תקופה ניצבו תלמידי הישיבה במשמרות לא רשמיות מחוץ לבית הרבי, כדי לוודא שלא יהיו שום הפרעות. אחי נסע עם חבר, וכאשר הם התקרבו לבית, החבר יצא מהרכב. בזמן שהבחורים ניגשו אליו כדי לשאול למעשיו, חמק אחי וניגש הישר לדלת הראשית של הבית. ליבו פעם בחוזה עד כי חשש שבכל רגע הוא עלול להתעלף. הוא עצם את עיניו וצלצל בפעמון.

אורות נדלקו בבית וכעבור כמה רגעים נפתחה הדלת. בפתח ניצבה הרבנית חיה מושקא. אחי מעולם לא פגש קודם לכן את רעייתו של הרבי.

"בבקשה, היכנס", הזמינה אותו הרבנית. "כיצד אוכל לעזור לך?"

הדיבור כמעט נעתק מפיו, אך הוא התגבר וסיפר לה את כל הסיפור. תוך כדי סיפור על מצבו של בני, נאנחה הרבנית אנחה עמוקה, "אח, אח...". ניכר היה בבירור עד כמה העניין עורר אצלה דאגה עמוקה. כל המעמד עשה רושם עמוק שנחרט בזיכרונו של אחי - מראה פניה המלכותי וההזדהות הכנה שהפגינה עם מה שעובר עלינו.

היא ביקשה לדעת את שם בני ואת שמו של אחי. "אמסור לבעלי", אמרה.

אינני יודעת באיזו שעה בדיוק העניק הרבי את ברכתו - המזכיר התקשר אל אחי בבוקר והודיע שהרבי בירך - אך את התוצאות ראינו בבית הרפואה

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד